

EEN EN VEERTIGSTE HOOFDSTUK.

De komst der Franschen

Het Fransche leger trok naar Vlaanderen. Robrecht van Artois voerde alreeds het bevel zijner wreede vorstinne uit. Doorsteek de zeugen en de verkens met zwaarden, slaat de honden dood! Deze onmenselijke woorden gesproken door..., eene vrouw, ruischten den opperbevelhebber nog in 't oor. En trouw werd de gegeven last volbracht.

Bloed en vlammen teekenden den weg, dien 't Fransche heir volgde. De mannen waren naar Kortrijk getogen; maar vrouwen en ouderlingen werden wreed omgebracht. Zelfs kinderen moesten het ontgelden, En toen de wraak tegen weerlooze menschen gewoed had, sloeg ze over op de kerken, kloosters, huizen en hutten. Ja, beelden der heiligen werden onthoofd en verbrijzeld, als droegen zij schuld aan de Brugsche metten. 's Avonds kleurde de hemel zich rood door de vlammen, die de gebouwen vernietigden. De Franschen hielden hun intocht!

Fransche verspieders brachten het nieuws dezer barbaarschheid aan de Klauwaarts over. En nogmaals konden deze zich voorstellen, welk lot Vlaanderen bedreigde, moest de zegepraal aan de zijde der vreemdelingen wezen! De nederige ambachtslieden zouden strijden met den moed der wanhoop...

Ons leger nam zijne stellingen in. De meerschen bij de Leye waren met tenten overdekt. Banieren en wimpels wapperden. Wit, rood en blauw... 't waren de kleuren van Brugge en menige tente vertoonde ze. De stadsgenooten van Breydel en De Coninc vormden 't hoofddeel van ons heir. De groote banier van Vlaanderen, de zwarte leeuw met bloedroode tong en vreeselijke klauwen, ontplooid zich op 't pavillioen van Gwyde van Namen. De gouden standaard van Willem

van Gulik duidde de plaats aan waar de dappere kerels van 't Vrije hunne wapenen scherpten.

Boven de volgers van den edelen Jan Borluut wuifde de Gentsche banier, de zilveren leeuw op 't zwarte veld. Men zag er de schilden der dappere edelen, van een Jan van Renesse, van een Benghelyn van Aardenburg, een Philips van Axel, een Boudewijn van Poppenrode, een Zeger van Kortrijk en menig anderen held. De aanwezigheid dier aanvoerders boezemde den ambachtslieden vertrouwen in. De tentkleeden der krijgsoversten waren uit kostbare stoffen gesneden, uit prachtig laken, vervaardigd door de ruwe knuisten van hen, die 't arbeidsgierief thans verwisseld hadden voor den goedendag of de blanke slachtbijl.

Overal heerschte leven en beweging. Hier vervaardigde men bogen, sneed men pijlen of smeedde men de ijzeren toppen voor de goedendags. Ginds werden van de zware wagens krijgsbenoodigheden en levensmiddelen gelost. Kloeke mannen, wier bloed misschien weldra den vaderlandschen bodem kleuren zou, effenden thans kalm en rustig den bodem voor het opslaan van nieuwe tenten. Anderen sleurden balken, palen en planken bij.

— De Franschen naderen den Pottelberg! klonk het eensklaps onder de Klauwaarts. Verspieters hadden dit nieuws aangebracht. Deze tijding joeg niemand schrik aan. Integendeel, ieder haakte naar den strijd. Immers slechts de wapenen konden nog over Vlaanderens lot beslissen. Verzoening of vrede was onmogelijk.

Arnold en Flip dienden bij 't beenhouwersambacht, onder hun moedigen deken Jan Breydel.

— Weldra zullen we dus aan den slag geraken, zei de knecht tot zijn vriend.

— Ja... wat zal het einde wezen? antwoordde Arnold.

— De vrijheid... of de dood! hernam Flip beslist.

— De dood? Niet dat ik hem vrees, maar...

— Ge denkt aan Aleida? hernam de ander. Wat zou uw verloofde gezegd hebben, moest ge thuis gebleven zijn?

— Ze weende bij 't afscheid... en toch riep ze geestdriftig: Arnold... ga! strijd dapper! strijd moedig!

— En zoo spraken alle Vlaamsche vrouwen en meisjes!

— Neen, ik vrees den dood niet... er zullen offers vallen... maar Flip, moest gij mij overleven, zult ge dan mijne Aleida vertroosten?

— Ge twijfelt toch niet aan mijne vriendschap? Doch kom, geen muizenissen! De Franschen zijn om muilperen gekomen... en deze liggen al gereed. Wij kunnen niet verliezen... want we strijden voor ons recht. Nog eenige dagen en de Brugsche vrouwen en meisjes halen ons met

gejuich, gezang en klokgelui in ! Maar, hoor eens, Arnold... 't is nog te vroeg, om te gaan slapen, willen we eens eene wandeling doen langs den Pottelberg ? Mogelijk kunnen we bespiedingswerk verrichten. Gasten als wij zijn nog te jong, om den luiaard uit te hangen. Gaat ge mee ?

Breydel's neef stemde toe en de stoutmoedige jongelingen verlieten het kamp. Ze waagden zich ver- en hoorden gerucht in de legerplaats hunner vijanden. Plotseling zagen ze een man langs den grond wegsluipen. Driftig sprongen de jongelingen op hem toe. Tot hunne verrassing herkennen ze Hein den strandlooper. De laffe verrader was inderdaad naar het Fransche leger vertrokken en bood er zich als spion aan. Hij trad in dienst van een Vlaamschen edelman, Willem van Mosscher, die bij Kortrijk zijn kasteel bezat.

Van Mosscher was een ijverige Leliaart, die Robrecht van Artois tot gids diende. Hij had 't vreemde heir als legerplaats den Pottelberg aangewezen. Het kon dezen eerloozen ridder van groot nut zijn. Immers de zeeschuimer was een Vlaming, een buitengewoon listige kerel, die tamelijk veilig tot in 't Vlaamsche kamp dringen mocht. Maar nu viel de deugniet in de handen van twee jongelingen, die nog met hem moesten afrekenen.

— Ha, ha ! spotte Flip, bergen ontmoeten elkander niet, maar menschen wel. Welk geluk, dat ik nu uwen rooden kop tusschen mijne handen heb !

— Waarom wilt ge me kwaad doen... ik ben onschuldig ! kloeg de gevangene.

— Hein, de strandlooper, is zoo onnoozel als een wichtje van twee dagen, hernam de knecht.

— Hein, de strandlooper ! herhaalde de spion schijnbaar verwonderd... Maar zoo heet ik niet ! Ge hebt een verkeerde vast, goede lieden. Ik moet zeker op uw vijand wonderwel gelijken.

— Ge gelijkt er zoo wonderwel op, dat ge 't zijt. Ja, ja, dezelfde rosse haren, dezelfde sluwe oogskens, denzelfden wijden gaapmond, kortom, 't zelfde gedrocht als van den schurk, die, Joosje weet, hoeveel zeelieden onder 't duinzand verstopt heeft, spotte Flip. Och, arm ventje, meendet ge waarlijk zoo te ontsnappen ? Neen, kameraad, uwe rekening is gemaakt.

— Maar moet ik nu sterven, omdat ge mij voor een ander aanziet ? kermde de strandlooper schreiend. Ik ben een dienstknecht van heer Willem van Mosscher, wiens kasteel ginder staat.

— Wel bedankt voor uwe inlichting. Willem van Mosscher is een vuige Leliaart, een adder gelijk de heer van Syssele. En zijt ge dus van de zeekust naar hier afgezakt, om dien bastaard-Vlaming te dienen ? Ge

weet zeker wel, dat de heer van Syssele door de kraaien en meeuwen verslonden is? Gij moogt uwen waardigen maat volgen.

Arnold had geen woord geuit. Hij was weggegaan, maar keerde nu terug met eene koord.

— Laten we kort spel maken, zei hij op doffen toon.

— GE ONTVANGT UWE WELVERDIENDE STRAF, KREET ARNOLD.

— Genade, genade! schreeuwde Hein. Ach, dood mij niet!

Maar kalm legde Arnold hem den strop om den hals, wierp het touw over een boomtak en zei:

— Alles is gereed.

Flip greep nu de koord... Hein wilde nog om deernis smeeken, maar zijn hals werd toegesnoerd.

— Ge ontvangt uw welverdiende straf! kreet Arnold, de gebalde vuist naar den schelm uitstekend.

— Hij hangt, sprak Breydels knecht, bedaard de koord om den stam bindende. Als morgen Willem van Mosscher uit het venster van zijn slot kijkt, zal hij weten welk lot ook hem, den Leliaart, te wachten staat. 't Was of ik eene kriebeling in mijn binnenste gevoelde, om langs dezen kant eene wandeling te doen. Ja, ja, ik heb 't u wel eens verteld, wat mijne grootmoeder beweerde, dat ik een voorspellenden geest bezat. En geloof me dus ook, Arnold, als ik u verzeker, dat wij de Franschen zullen wegborstelen.

De jongelingen keerden naar het kamp terug. Onmiddellijk stelden ze Breydel in kennis met 't gebeurde.

— Goed nieuws, mompelde de deken, die fielt heeft nog eene zachte straf gehad. Maar hij is onschadelijk, dat is 't voornaamste.

A. HANS

GROENINGHE

PENTEEKENINGEN VAN EMIEL WALRAVENS

TWEEDE DRUK

*« Gij zult uw vaderland beminnen,
en zijn taal en zijn roem, »*

(H. CONSCIENCE.)

L. OPDEBEEK, -- UITGEVER -- ANTWERPEN

— GE ONTVANGT UWE WELVERDIENDE STRAF, KREET ARNOLD.